

Г. П. ДОМУСЧИЕВ.

ЗАПОВЕД

„За какво ли ме вика“? помисли си адютанта и чевржсто стана от писалищната маса.

Обикновено след обед в команданството стихваше шума и в широкия коридор наредко се меркаше посетител. Сжвсем наредко се обаждаше тогава и звжнеца на команданта. Последния викаше своя адютант само за твжрде важни случаи.

„Требва да има нещо“ повтори той на ума си и по навик заоправя своята куртка.

Имаше нещо мило у тоя момжк с кржшна снага и едвам наболи черни мустачки. Най-вече привличаше неговото детинско лице с черна и бухнала коса. На това лице некак си смирено и кротко гледаха две очи с тжмни джлги ресници. Понекога едвам прозираше в тия очи скрита умора.

Бавно и отмерено, звякайки сжс шпорите, той се отзова в кабинета на команданта.

— От дивизията има пратена една смжртна присжда . . . Отнася се до един запасен войник, осжден още през войната.

— Да, известно ми е!

— Ще разпоредите, проджлжи с пресипнал бас команданта, за нейното изпжлнение . . . Това ще бжде утре рано, в завоя на долината, зад стрелбйщето. Ще сжобщите лично на военния прокурор. Не забравайте да извикате лекар, свещеник и гробокопачи. Хм, да . . . ще разпоредите да се яви там и едно отделение войници с офицер. Изобщо, всичко нужно трябва да сторите . . . А най важно, вие сам трябва да бждите там . . .

— Кой, аз?

— Да, вие! натжрти команданта и сурово погледна своя адютант.

Лицето на младия момжк стана безкржвно.

Команданта поклати недоволно своята глава с прошарена и низко остригана коса. Неговото мургаво лице прие още по-намржщен вид. Нещо неприятно като да зачовжрка душата на тоя суров и строг войник. Той безпокойно замжрда своето едро тело облечено в изтжркан тжмносин мундир, като да искаше да се изправи. Тжй правеше винаги той, ко-